

Deel
2

Fleur
en de
tovenaars

Deel

2

Fleur
en de
tovenaars

Willem Bomhof

Schrijver: Willem Bomhof
Coverontwerp: Mijnbestseller.nl
ISBN: 9789403609324

© Willem Bomhof

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever en de schrijver.

Categorie: Fantasy.

1.

Stilte.

De stilte voor de storm. Een rauwe stem probeert woorden te vormen. De keel weigert in actie te komen. Iemand wordt woest. De stembanden voeren hun volgende poging uit. Eindelijk klinkt er een hees geluid: is het gelukt?

Stilte. Geen antwoord.

Is het gelukt? De hese stem wordt krachtiger en slingert zijn vraag naar buiten.

Paniek. Zijn we op de verkeerde plek uit gekomen? Ben ik, zijn wij in gevaar? Is de sprong en de samensmelting gelukt? Te veel vragen stormen naar het oppervlak. Chaos ontstaat, angst, onzekerheid.

Gekreun klinkt. De vragensteller kijkt naar links. Hij wordt aangestaard. Een gezicht vol met angst kijkt hem aan. Een zachte hese stem zegt: we zijn allemaal aangekomen op de plaats van bestemming, hoogwaardige.

De krachtige rauwe hese stem zegt bevelend: hoe zie ik eruit? Is het gelukt, oorworm?

Hoogwaardige, uw nieuwe lichaam ziet er gezond uit. U bent knapper als vroeger. Voller, sterker. De samensmelting van meerdere bewust-zijnen in één lichaam lijkt gelukt te zijn. Alleen u, hoogwaardige, kunt dat natuurlijk definitief vaststellen.

Uw.... het lichaam ziet er goed uit. Een trol eerste klas, als ik het zo mag uitdrukken. Tweehonderd kilo, een mooie kale vette kop zonder haar, dikke armen, een ontzettend dik vet mooi lijf, vette zwabberbenen. Uw gezicht.....eh! U heeft....

Ik heb wat? Spreek, nummer acht.

U, eerbiedwaardige, heeft één oog. Een mooi groot oog, maar het is er maar één.

Nummer zes, naast nummer acht, buigt zo diep naar zijn baas, dat hij om kiept. Buigen met een trollenlichaam van ongeveer honderd en vijftig kilo is nu éénmaal heel moeilijk. Nummer zeven, net bij bewustzijn gekomen, helpt nummer zes overeind. Dan staart ook nummer zeven zijn baas, vol ontzag aan.

Nummer zes zegt angstig: u, hoogwaardige, heeft een prachtige dikke rimpelachtige zwarte huid. Veel zwarter als eerst. Wonderbaarlijk mooi.

Ik, wij? Moet ik de samensmelting van vijf tovenaars als “ik” beschouwen? Welke van de vijf spreekt momenteel? Nummer één, of nummer twee, of nummer drie, of nummer vier, of nummer vijf?

Welke van de vijf is nu, in de nieuwe samenstelling het sterkste? De tijd zal het leren. Voorlopig ga ik er van uit dat ik nummer één, de macht heb over het samengesmolten geheel. Ik heb slechts één oog. Bah.

Nog meer gekreun klinkt in de grot. Nummer zeven heeft zichzelf bevuild door de grote inspanning en probeert de kilo's smurrie van zijn onderlijf te verwijderen.

De machtigste tovenaars van het stel, nu vijf in één, zegt: jullie mogen mij Bredero noemen. Dat is mijn nieuwe naam. De vijf bewustzijn in dit lichaam zijn het eens over hun gezamenlijke naam. Bredero wou eigenlijk zeggen: zijn het eindelijk eens.... Maar dat wordt onmiddellijk door de anderen als zwakte beoordeeld en uitgebuit.

De samensmelting van vijf tovenaars is geslaagd. Laat daar geen twijfel over bestaan. De stem van Bredero klinkt als onweer in de grote grot.

Bredero moet zijn macht direct tonen, anders vallen de “losse” tovenaars het samenwerkingsverband van vijf tovenaars in één lichaam aan. Nummer acht zegt: we zijn op de hoofdplaneet van het ringstelsel aangekomen.

Inderdaad, zegt Bredero.

De volgende keer laat je mij de belangrijkste dingen zeggen en niet jij als eerste, vergroeid misbaksel.

Nummer acht buigt diep en kiept om door zijn eigen gewicht. Bredero moet zo hard lachen dat er stof van het plafond af dwarrelt door de trillingen in de grot.

Nummer acht laat een harde scheet van opluchting. Hij is zojuist aan een zware marteling ontsnapt.

Nummer zes, zeven, negen en tien wapperen met hun vette worsthanden de stank van nummer acht, weg.

Ik, nummer één, heb de commandant van Mytho onderschat. Met de ondergang van twee van mijn tovenaars ten gevolge en een afgang tot en met: een haastige vlucht.

Mijn plan werd in stukken gescheurd alsof het dun papier was.

Mijn noodplan moest notabene in werking worden gesteld: de samensmelting van enige tovenaars met mijn bewustzijn en wegwezen. Mijn aanzien is zwaar beschadigd. Bij de volgende confrontatie moet ik, en nu dus een "wij", genadeloos toeslaan. Mijn/onze eer en aanzien moet hersteld worden. De komende dagen zijn de stilte voor de storm.

Ik/wij beginnen met onze voorbereidingen. Hoe verpletter je iemand die je niet kent? Hoe schakel je iemand uit die je nog nooit gezien hebt met zijn/haar ware gezicht? Hoe stel je iemand op non-actief die je niet kent?

Onze vorige acties mislukten jammerlijk. Wat een afgang. Dus bij de volgende poging moeten we anders te werk gaan.

De boodschap.

De vriendelijke vrouwenstem van de computer klinkt in de hoofdcentrale: ik heb een boodschap ontvangen voor de commandant.

Fleur kijkt op van de beeldschermen.

Haar hoofd is nog bij de gebeurtenissen van de afgelopen tijd.

Zijn de verdwenen tovenaars ergens gezien?

Een boodschap! Het komt weinig voor, dat er een boodschap wordt ontvangen. De verkenners van Mytho zenden soms een boodschap.

Lees alsjeblieft voor Mytho, hoe luidt de boodschap?

Moment, zegt Mytho.

Ik moet de boodschap decoderen. Fleur denkt: een boodschap in code voor mij?

Dat moet een belangrijke boodschap zijn! Maar van wie?

Even later zegt Mytho: het is een boodschap van het oude ras.

Giebel laat zijn luie benen, van de stoel tegen over hem, zakken. Zijn nekharen gaan overeind staan.

“De door jou opgejaagde tovenaars zijn in het ringstelsel opgedoken via een enorme paranormale sprong. Het ringstelsel is belangrijk. Wij raden aan de jacht op de tovenaars voort te zetten. Jouw verdere ontwikkeling is daar ook gebaat bij. Getekend: het oude ras”.

Mijn verdere ontwikkeling? De rest van de boodschap dringt nauwelijks tot mij door. Wat wordt daarmee bedoeld? Weer naar school? Virtuele lessen? Lokale opleidingen in het ringstelsel?

Ik vraag het Mytho.

Mytho zegt vrij snel: ik denk het niet. Mijn scheppers bedoelen wat anders. Ik luister naar het “mijn scheppers”. Mytho is dus inderdaad door het oude ras gebouwd. Opnieuw een bevestiging daarvan.

Ik zeg: Mytho weet je waar het ringstelsel is? Ja, zegt Mytho. Een kleine vijf lichtjaren van onze positie af. Een kleine vijf lichtjaren!

Ik besef nu pas hoe gevaarlijk de tovenaars echt zijn. De tovenaars beschikken over grote paranormale krachten. Maar het zijn ook angsthazen. Hun vlucht en paranormale zeer grote sprong duiden op beide.

We zijn door het oog van de naald gekropen.

Mytho, verlaat het huidige stelsel en voer een controle van het hele schip uit. Ik wil zeker weten, dat de tovenaars hier geen verrassing hebben binnengesmokkeld.

Mytho zegt: het chassis van je schip is al voldoende om entiteiten en tovenaars tegen te houden. Opdracht is opdracht. Ik voer de controle uit.

We verlaten het planetenstelsel en houden op een kwart lichtjaar afstand, een tussenstop totdat de controle voltooid is.

Akkoord Mytho. Uitvoeren.

Het volgende avontuur wacht al op ons, zegt Giebel. We hebben slechts een korte pauze om uit te rusten.

Giebel zegt: snel een paar flessen wijn opzuipen en het hoognodige krachtvoer naar binnenwerken. Giebel snelt de centrale uit. Bij de deur roept hij: ik ben in mijn privékamers.

Ik denk: de controle zal veel tijd in beslag nemen. Dit is immers een groot ruimteschip. Ik moet op het schip kunnen vertrouwen.

Mytho...zendt een gecodeerde boodschap naar het oude ras met als tekst: "boodschap ontvangen; ik ga binnenkort naar het door u genoemde planetenstelsel, nadat mijn schip algemeen is gecontroleerd door mij".

De gecodeerde boodschap is verzonden, zegt Mytho na vier seconden.

"Mijn verdere ontwikkeling is daar ook bij gebaat". Wat weet het oude ras, wat ik niet weet? Kunnen zij in de toekomst kijken? Heeft het oude ras meer informatie over de krachten van de tovenaars?

Wat staat mij te wachten? Giebel werd in de boodschap niet genoemd. Dat is in ieder geval een geruststelling. Ik staar voor mij uit en pieker erop los. Dan verman ik mijzelf. Houdt op met dat gepieker, je raadt maar wat en rent in de rondte. Ik leid mijzelf af door de beeldschermen te bestuderen. Snelheid, afstand, energiescherm, camouflage, motoren, energiecentrales. Alles is in orde.

Een rondje hardlopen door de brede gangen van Mytho! Dat zal mij pas echt afleiden. Ik kleed mij om in mijn privékamer. Ik zet gelijk een hoog tempo in. Na drie kwartier hardlopen vind ik het welletjes en ga ik met een zwever terug.

Mytho, het ruimteschip, is zo groot, dat intern o.a. zwevers worden gebruikt als vervoermiddel. Vlak bij de centrale kom ik een stomdronken Giebel tegen in de gang. Waar is de wc, roept hij lallend.

Ik wijs naar rechts naar zijn eigen vertrekken en hoop dat hij het nog kan ophouden. Kobolds staan bekend om hun uitermate grote eetlust en drankgenot.

Vier weken later.

Ik ben in de centrale en luister aandachtig naar het verslag van Mytho. Er zijn geen indringers en of vreemde apparaten aangetroffen in het schip. Ook zijn er geen vreemde dingen aangetroffen op de buitenwand van het ruimteschip.

Het schip is in orde en in uitstekende conditie.

Ik bedank Mytho en geef Mytho opdracht naar het ringstelsel te vertrekken. Ik stel Giebel op de hoogte.

Het volgende avontuur begint.

Alles zou anders verlopen dan ik dacht. Heel anders! Maar daar had ik toen nog geen flauw idee van. Wel kreeg ik een slecht gevoel in mijn buik die mij onzeker maakte.

Ik heb tientallen malen nagedacht over het “mijn verdere ontwikkeling is daar ook bij gebaat”. Ik heb allerlei mogelijke situaties besproken met Giebel en Mytho. Het flauwe buikgevoel van naderend onheil, wil echter niet weggaan.

Het kruipt langzaam naar boven, naar mijn keel. Ik begin het gevoel te krijgen, dat ik ditmaal heel anders te werk moet gaan. Wil ik slagen moet ik iets heel radicaals doen. Maar wat? Vlak voor mijn vertrek, neem ik een sterke slaappil in en slaap 18 uur achter elkaar door.

Fit sta ik op en douche heel lang en ontbijt op mijn gemak. In de centrale bestudeer ik de omgeving van het schip. Geen bijzonderheden te zien. Giebel is ongerust en drukt mij op mijn hart vooral voorzichtig te zijn. Ik beloof het hem en stel hem enigszins gerust door te vertellen, dat ik Ato (mijn beschermrobot) meeneem.

Ik stap samen met Ato in mijn privésloep en vlieg heel langzaam het ringstelsel in.

Het ringstelsel bestaat uit een rode dwergster met twaalf planeten en een grote planetoïdengordel tussen de 2e en 3e planeet in. Die gordel is ontstaan doordat een planeet volledig verwoest werd tijdens de “grote oorlog”. De grote oorlog ontstond vanwege de vele delfstoffen in het stelsel.

De 4e en 5e planeet zijn bewoond, aarde achtig met veel zee en bossen.

Ik stuur mijn sloep richting de 4^e planeet en wordt veel te gauw opgeroepen door een zenuwachtige centrale.

De planeet is in chaos en de centrale ruimtehaven probeert arriverende ruimteschepen weg te sturen.

Ik informeer wat er precies aan de hand is. Een burgeroorlog is gaande tussen vele groeperingen.

De oorzaak is niet aan te wijzen. Ik word verzocht het systeem te verlaten. De nog werkzame overheden zijn bang, dat de diverse strijdlustige groeperingen vanuit de ruimte versterking krijgen.

Ik leg uit, dat ik alleen ben.

Ik word niet geloofd. Mijn schip is te groot. Ik word gedwongen te vertellen, dat heel veel automatisch verloopt aan boord. Ik ben echt alleen.

Tenslotte geef ik het op en stel de oproeper gerust door te melden: ok, ik verlaat het stelsel.

Wat ik ook doe.

Om even later, in een sterk camouflage scherm gehuld, het planetenstelsel weer binnen te sluipen. Ik kies voor een landingsplaats vlak buiten de hoofdstad van de 4^e planeet.

Ondertussen luister ik naar de lokale zenders en kijk naar de lokale tv. Het is inderdaad een chaos op de 4^e planeet.

De 4^e planeet is een hele belangrijke handelsplaneet. Niet alleen voor het planetenstelsel zelf, maar ook voor andere planetenstelsels.

Als hier de chaos uitbreekt, dan heeft dat ver strekkende gevolgen.

Heel langzaam landen we en moeten diverse keren, in gevecht zijnde zwevers, ontwijken. Ik ben blij dat ik twee armbanden heb meegenomen en Ato.

Via de voorraden van mijn sloep vul ik mijn communicatie "armbanden". Mijn communicatieapparaten met ingebouwde kluizen veranderen in grote opslagplaatsen voor allerlei spullen die ik denk nodig te hebben.

Wat precies mijn armband ofwel een communicatie apparaat is, is moeilijk uit te leggen.

Communicatie en hogere dimensionale energiekamers en kluizen tegelijk. Ik draag de onzichtbare smalle banden om mijn polsen.

Als we geland zijn, geef ik de hoofdcomputer van de sloep instructies. Alarmfase rood is er één van.

De hoofdstad Meddo heeft twee ruimtehavens, vele banken, heel veel handelskantoren en telt tien miljoen inwoners. De meeste bewoners zijn mens achtig.

Ik laat de hoofdcomputer inbreken bij de lokale overheden om mij te registreren en via die registratie, aan boord, een paspoort maken.

Nu nog de bank. Gouden munten en betalen via een soort creditkaart, is de gewoonte in dit planetenstelsel. Opnieuw breekt mijn scheepscomputer in. Ditmaal bij de bank. Even later beschik ik over twee rijk gevulde rekeningen en niet van echt te onderscheiden bankpassen. En allemaal in de archieven van de betreffende bank geregistreerd.

Toch wel gemakkelijk als je de hulpmiddelen van Mytho tot je beschikking hebt.

Ato hult zich in een camouflagescherm die hem een mensachtig uiterlijk met lokale kledij verschaft.

Ik trek een gemakkelijke broek, hemd en dunne trui aan. Het geheel wordt aangevuld met gympies en een kleine tas en een dunne jas. Ik beluister opnieuw het lokale nieuws en zet daarna een tvzender aan op mijn scherm. Chaos, chaos. Een ander woord is niet van toepassing.

Ik bekijk de informatie over met geld en bankpas betalen en het openbaar vervoer. Tenslotte zijn de winkels en hotels aan de beurt. Vele hotels zijn nog maar voor een klein deel gevuld met gasten. En veel winkels hebben ondertussen lege schappen. Het gaat niet goed met de planeet.

Een week later.

Waar moet ik beginnen?

Wat is de oorzaak van de chaos?

De oorzaak van het hele gebeuren heb ik nog steeds niet kunnen achterhalen. De chaos is simpelweg te groot.

De straat op gaan is niet zonder risico. Zeker niet als vrouw. Ondanks dat Ato in mijn gezelschap is. Als het schemert rennen er bijvoorbeeld diverse straatbendes door de stegen. Ik moet mij beperken tot daglicht verkenningen. Ik verlaat samen met Ato, mijn sloep en oefen geduldig het lange afstand lopen totdat ik de stadsrand bereikt heb.

Ondertussen moet ik wel pissen. Waar is een pot? Ik zie nergens openbare toiletten. Voor restaurants en drinkgelegenheden zijn we nog veel te ver van het centrum af. Was ik maar, buiten de stad, achter die dikke boom gegaan!

Niet te veel aan plassen denken, anders moet ik direct en loopt het mijn broek in. Ik loop enigszins benauwd over het trottoir en zoek de gebouwen af. Ook dat nog. Een ruzie makend echtpaar.

Ik probeer onverschillig langs hun heen te lopen, maar de man snauwt mij toe: wat kijk je benauwd? Wéé het gebeente, als je achter mijn rug om, ons gaat aanvallen.

Hij trekt een laserpistool. Op dat moment grijpt Ato in door de man en de vrouw te verlammen met één van zijn ingebouwde wapens. De twee zakken op het trottoir in elkaar.

Ato tilt de twee op en legt ze voorzichtig achter een hoge struik neer. Ik loer ondertussen om mij heen of iemand het gebeuren heeft gezien.

Ik besluit achter dezelfde hoge brede struik te gaan plassen. Ik sta op knappen. Opgelucht betreed ik, daarna, weer het trottoir.

Verder maar weer, Ato. Ik geloof, dat ik een metrostation zie. Vijftig meter verder op, zie ik een trap naar beneden gaan en er naast een bord met een mij onbekende naam.

We lopen verder en ik pak de plattegrond uit mijn tas en bestudeer vluchtig de naaste omgeving.

Veel tijd om mij te oriënteren krijg ik niet.

Ik voel een pistool in mijn rug. Een zware stem zegt: meekomen of ik schiet je aan flarden. Ato moet weer zijn kwaliteiten bewijzen en de man uitschakelen zonder dat mijn aanvaller de kans krijgt te schieten.

Ik denk: dat kan nog wat worden. We zijn nog maar net in de randgebieden van de stad en we zijn al twee keer belaagd. We lopen snel door en gaan het metrostation in. Ik koop twee dagkaarten en even later zitten we in de metro richting het centrum.

Tenminste, ik hoop dat ik de goede metro heb uitgekozen. We zien wel. Overstappen kan altijd nog.

In de metro lopen gewapende soldaten heen en weer. Grote kerels die iedereen aankijken met een blik van "waag het eens".

Sommige soldaten dragen sporen van heftige strijd. Gescheurde jas, besmeurde wapens. Het zal maar je vak zijn. Wat doe je voor de kost? Oh, niets bijzonders hoor. Gewoon iedereen neer knallen.

De metro stopt diverse keren kort en de passagiers veranderen van samenstelling. Handelaren, zakenlui en rijke stinkers.

De meeste rijken hebben een breedgeschouderde lijfwacht bij zich.

Piepend komt de metro in een tunnel tot stilstand. Zojuist klonk een zware explosie. De gevolgen zijn snel duidelijk. De metrolijn is opgeblazen. De metro kan niet verder.

Ik fluister Ato toe: snel wegwezen. De aanvaller zal niet lang op zich laten wachten. Ato schiet de dichtstbijzijnde metrodeur aan flarden tot grote schrik van iedereen. Ato en ik verlaten gebukt de metro en rennen onmiddellijk de andere kant op.

Weg van de explosie.

We moeten naar de dichtst bij gelegen nooduitgang van de tunnel en snel de tunnel verlaten.

Ato scant de tunnel en ontdekt op zeven minuten lopen, een nooduitgang naar boven.

Achter ons klinkt geschreeuw en geschiet. De aanvaller of aanvallers arriveren bij de stilstaande metro.

Ato en ik, rennen naar de nooduitgang. Ik doe de metalen deur open. Ato gaat als eerste. We moeten een stalen ladder opklimmen. Helemaal bovenin, sluit een dik luik de smalle nooduitgang af.

Als Ato het dikke luik opendoet, kijken we recht in vier geweerlopen. De aanvaller heeft de nooduitgang ook bezet. We doen alsof we ons overgeven en klimmen langzaam naar buiten. Mensachtige mannen kijken ons aan.

Zes mannen in grauwe overalls met een groot doek voor het gezicht, kijken ons onderzoekend aan. De straat is verder leeg. Rookpluimen bij huizen vertellen waarom.

Ato en ik, moeten op onze buik, op straat gaan liggen. Drie mannen loeren in het gat of er nog meer vluchtelingen omhoogklimmen. Na tien minuten wachten klappen de mannen het luik dicht. We moeten opstaan en naar de bocht van de straat, lopen. Om de hoek wacht een grote zwever.

Volgens mij, denken onze belagers, dat ze een rijke vrouw met haar bewaker gevangengenomen hebben.

Losgeld! Kassa!

Ik gebaar Ato niets te doen. Het is een mooie gelegenheid om één van de strijdende partijen te leren kennen.

In de zwever wordt nauwkeurig mijn tas onderzocht. Ato wordt op wapens gescand. Geen wapens gevonden. De mannen moesten eens weten!

Lachend zwaaien onze ontvoerders met mijn creditkaart. Ato kijkt mij aan. Hij kan met mijn sloep contact opnemen en de boordcomputer verzoeken de kaart te blokkeren.

Ik knik ja. Ato knikt terug en ik weet dat over een halve minuut mijn creditkaart is geblokkeerd. Onze ontvoerders zullen luid vloekend achter het scherm zitten.

Als de ontvoerders een lied aanheffen vanwege hun goede vangst, fluistert Ato mij toe: de creditkaart is geblokkeerd. Ik knik kort. Gelijk krijg ik een klap in mijn gezicht. Niet praten, sist de lelijke man naast mij.

Ik kijk zo onschuldig mogelijk naar de vloer van de zwever.

Onderweg worden we zorgvuldig geblinddoekt.

Na allerlei omwegen en duikvluchten landen we ergens. De ontvoerders nemen een afwachtende houding aan. Ik neem aan, dat er gecontroleerd wordt of het veilig is en of ze gevolgd zijn.

Tien minuten later beweegt de grond onder ons. De zwever is geland op een met zand en gras bedekt platform. We zakken omlaag. War kunnen we niet zien. Na twintig seconden komt de lift tot rust en we kunnen uitstappen.

De zwever zet zich in beweging en gaat van het platform af naar een parkeerplaats in een brede gang. De grote lift gaat omhoog.

Onze blinddoeken worden afgedaan en ik knipper met mijn ogen.

Nu verandert het rode licht in de hal en gang in een bleek zwak wit licht en ik kan de omgeving goed bekijken. In de ene zijgang staan vier grote zwevers geparkeerd. Misschien dat er nog een zwever ontbreekt die nog “ergens bezig” is. Ik schat de groep op een man of dertig. Een respecttabel aantal.

We worden een andere gang ingeduwd. De wand en plafond is van betonachtig materiaal. Grauw van kleur. We passeren meerdere deuren. Uit één van de iets geopende deuren komt een aangename geur. Vermoedelijk de keuken.

De heren hebben het goed voor elkaar.

Vermoedelijk een plek van de geheime dienst of soort gelijke organisatie. In roerige tijden mag je beslist niet de rol van de geheime dienst onderschatten.

Staatsgrepen worden of via het leger of door de geheime dienst verricht.

Ik gok dus op de geheime dienst en op het leger voorlopig.

We worden een kamer ingeduwd en moeten wachten. Twee mannen scannen ons uitgebreid en fouilleren ons daarna. Eén van de ontvoerders komt terug uit een andere kamer en we zetten onze tocht noodgedwongen voort.

Achter een vies bureau zit een kleine gedrongen man met een hoekig gezicht en zwart haar. Naast hem staan twee gewapende mannen. Onze begeleider gaat bij de deur staan. Ok, vier in deze kamer, ongeveer twintig in de vesting en vermoedelijk een stuk of zes ergens buiten.

Ik schat onze kansen in. Voor het geval, dat we hier weg willen.

De kleine man kijkt naar een beeldscherm en tikt mijn creditpas gegevens in. Verdikkie. Hij vloekt zacht. Nog een keer. Hij kijkt mij verrast aan. Hij vraagt: hoe heb jij jouw kaart weten te blokkeren?

Ik zeg: via mijn bewaker. Ik wijs naar Ato. Hij heeft een signaal naar mijn bank gezonden en daarna de zender weggegooid. Later krijg ik een nieuwe creditkaart en een nieuwe zender.

De man kijkt mij nadenkend aan. Hij bromt: komt vaker voor, jammer. We kunnen het geld goed gebruiken. Nu moeten we losgeld vragen zonder te weten hoeveel je waard bent. Waar woon je?

Hoeveel kost je huis?

Aha, hij probeert achter mijn geldwaarde te komen.

Ik zeg: ik woon in hotelkamers. De man grijpt naar mijn paspoort en bladert erin.

Hij staart naar de nepstempels van de douane die de scheepscomputer van de sloep vervaardigd heeft.

Langzaam komt hij tot de conclusie, dat ze de verkeerde hebben gevangengenomen.

Hij kijkt naar de man bij de deur aan en zegt: misgegrepen, Johan. Ze zijn nutteloos voor ons. Nu wordt het gevaarlijk. Er zijn zat ontvoerders die nutteloze gevangenen vermoorden. Ik moet snel iets bedenken of anders moeten we grof geweld gebruiken.

Ik zeg: in de kluizen van mijn ruimteschip bevinden zich waardevolle kristallen. Hetgeen een leugen is, maar dat weet hij niet.

Onze ondervrager kijkt op en zegt: het zal wel. Dat verzin je nu ter plekke omdat je aanvoelt, dat het verkeerd gaat aflopen met jullie.

Ik denk: mijn vermoedens worden bevestigd. Geen geheime dienst, maar een afgesplitste tak van het leger. Een gevangene meer of minder maakt deze figuren niets uit. Geld wel.

Ik zet mijn tactiek voort. Mijn schip heeft behoorlijk veel kristallen aan boord. Welke soort? De stem van de ondervrager wordt snauwend. Ik zeg: computerkristallen, geheugenkristallen. Die zijn veel waard, zoals je weet.

De kleine man zakt in zijn stoel onderuit. Hij denkt na. Hoe groot is je bemanning? Ik zeg: vier stuks. Ik, twee technuten en mijn beveiliging.

Ik wijs kort naar Ato. De man kijkt Ato aan en zegt: je bewaker kun je missen.

Nu wordt de situatie toch nog gevaarlijk. Niet voor Ato. Hij staat zijn "mannetje". Maar voor de aanwezigen in de vesting wordt het gevaarlijk. Als Ato losbarst, dan blijft er weinig heel van de vesting en zijn inwoners.

Dacht het niet, zeg ik vlug.